Над Піндом пітьма, хвищі шал,
Стримлять шпилі похмурі.
І гнівно хмари мчать учвал,
І дишуть мстою бурі.

Ще й провідник із ляку зник,
Лиш блискавиці спалах
То з пітьми вихопить потік,
То урвище у скалах.

О! Хижка вигулькнула з мли,—
Вона б нас прихистила,
Та марна втіха, підійшли:
Турецька тут могила.

Крізь водоспадів хижий рев
Почувся крик одчаю.
То десь земляк між скель, дерев
До Англії волає.

Враз постріл... Ворог то чи друг?
І — знов. То б'ють тривогу,—
Шлють горцям заклики навкруг —
Іти на допомогу.

Та хто прийде? У ніч таку
І пса б надвір не гнали.
В грозу й нечутні гірняку
Розпачливі сигнали.

Ба, навіть, чуючи, ніхто
І глянуть не посміє,
Скоріш подумавши, що то
Стріляють десь злодії.

Гримлять громи, і дощ шумить,
Мигтять вогненні стріли.
Та невідступніші в цю мить
Мене думки обсіли.

Йдучи крізь нетрі, де на нас
Щокрок чигає згуба,
Я тільки й думаю весь час,
Де ти, о Флоренс люба.

Коли б не в морі! Суходіл
Певніший од безодні.
Хай лиш мене цей грім знавкіл
Разить вогнем сьогодні.

Прощались ми. З-за темних скель
Тягнув смалкий сірокко.
І відійшов твій корабель,
Покинувши затоку.

Мабуть, іспанських берегів
Щасливо досягли ви.
Згубить ні грім тебе б не смів,
Ні шторми, ані зливи.

Про тебе й тут, в цій западні,
Я думаю під зливу,
Як і тоді, в щасливі дні
Веселощів і співу.

Як Кадіс пут іще не зна,
Згадай і ти про мене.
У залі світлій із вікна
На море глянь шалене.

Каліпсо острів між валів
В'яви перед собою.
...Всміхнися іншим сто разів,
А раз зітхни за мною.

Коли ж сльозу в очах твоїх
Закоханці помітять,
Вгамуй печаль свою. Хай сміх
Твоє лице освітить.

Уникнеш жартів їх, образ,
Слізьми не показавши,
Що ти того згадала раз,
Хто снить тобою завше.

Поймає серце розпач, жах:
Мій дух, як той незрячий,
Шука твого, блука в світах
І, не знайшовши, плаче.

11 жовтня 1809